

politiske diskussion, skal jeg kun sige, at det fra 1971-72 til 1972-73 skønnes at ville bevæge sig på samme måde som overskuddet på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet, men jeg vil ikke afvise, at der i de to finansår kan ske kortvarige udsving i rytmen i indbetalinger og udbetalinger, som kan ændre dette billede. Sådanne kortfristede likviditetsudsving, der bl. a. afspejler sig i statskassens mellemværende med Nationalbanken, er uden betydning for den konjunkturpolitiske vurdering af statsbudgettet.

Når de omtalte forskydninger på statsbudgettet sammenholdes med de forventede virkninger af indgrebene over for kommunerne, må man nå frem til det resultat, at der fortsat vil blive ført en stram finanspolitik, men i modsætning til tidligere er stramningen især opnået ved indgreb på udgiftssiden og ikke ved at dreje en ekstra omgang på skatteskruen.

Det vil fortsat være nødvendigt, at finanspolitikken suppleres med en stram pengepolitik, både for at holde den indre efterspørgsel i ave og af hensyn til den direkte sammenhæng mellem pengepolitikken og valutapolitikken. . .“

Ved lovforslagets 1. behandling i folketinget gav *Grünbaum* (S) tilslutning til, at der førtes en stram finanspolitik også i 1972, idet han dog betonedede, at der heri ikke lå nogen som helst anerkendelse af den økonomiske politik, som regeringen har ført. Det var alene regeringens ansvar, at man var kommet så langt ud med den økonomiske situation. Regeringen havde groft overspillet skattepolitikken til skade for opsparingen og med den følge, at længslidningen var blevet større, end den ellers ville være blevet. Den stramme skattepolitik og den stramme kreditpolitik havde lagt et kvælertag omkring dansk produktion og havde medført betydelig stigning i arbejdsløsheden. For at komme væk fra de høje skatter udkrævedes imidlertid en ny økonomisk politik, der på en langt smidigere måde styrede kapitalen hen til de områder inden for erhvervslivet, hvor man kunne regne med muligheder for ekspansion. Han ville dog ikke tage endelig stilling til udskrivningsprocenten, før han i udvalget havde set på den samlede beskatning og havde set en oversigt over skattetrykket, ikke blot i procent af nationalindkomsten, men også i form af trækprocenter.

Poul Schlüter (KF) tilsluttede sig lovforslaget, idet han fremhævede, at man nu var fremme ved et af de hovedmål, som hans parti havde sat sig ved regeringsdannelsen: at stigningen i statens udgifter ikke oversteg stigningen i produktiviteten i samfundet. Dette havde ikke været muligt, hvis regeringen havde givet efter for de krav om nye store udgifter, som socialdemokraterne havde fremført. Med hensyn til kildeskatten udtalte han, at systemet langtfra var perfekt. Det var hans partis ønske at gøre proportionalstrækket længere, men dette krævede, at man nåede videre med indkomstpolitikken.

Også *Jens Foged* (V) tilsluttede sig lovforslaget, idet han henvisste til, at hensynet til handelsbalancen og valutabalancen fortsat